

Közlekedni kell

A METOC székház előcsarnokában kora reggeli nyugalom honolt. A takarító brigádok elvonultak vegyszeres gépeikkel, vödrekben hordott ablakmosó keféikkel, csillogó tisztaságot hagyva maguk után. Az irodai dolgozók áradata még nem indult meg. A kihalt csarnokban, mely repülőtéri váróteremnek is beillett, fekete egyenruhás biztonsági őrök sétáltak fel-alá. A törhetetlen üvegfalon át jól látszott a négysávos utcán reménytelenül torlódó, saját kipufogógázának mocskában fuldokló, szennyes füstfelhőbe burkolózó autófolyam. A légszilipek azonban szorosan zárva tartottak, egyetlen mérgező molekula sem juthatott az épületbe. Baj esetére pedig készenlétben álltak a légtisztító-keringtető szivattyúk, valamint a biztonságos mélységben elhelyezett óriási, túlnyomásos oxigénfejlesztő tartályok és nitrogénadagolók.

Nagyon öreg férfi érkezett liften az alagsori parkoló felől, s megállt a recepciós pult előtt. A néger portás húsos ajka mosolyra húzódott, amint megpillantotta.

– Jó reggelt, Mr. Williams! Örülök, hogy végre megérkezett. Csaknem hét óra. Már aggódtam önért. Máskor pontban hat harminckor mindig itt van.

– Nem azért fizetem magát, Joe, hogy aggódjon – felelte nyersen az öregember. – Borzasztó ez a forgalom – folytatta megenyhülve –, ma reggel a szokásosnál is nehezebb volt bejutnom a város szívébe. A kocsisor mindvégig lépésben haladt.

Borzasztó ez a forgalom, ismételte magában. Furcsa, hogy éppen én mondom ezt, a város egyetlen közlekedésszervezési társaságának megalapítója, a Metropolitan Traffic Organization Company többségi tulajdonosa és elnöke. Azért alapítottam hajdan ezt a céget, hogy a forgalom mérésével és a szükséges beavatkozásokkal a gumikerekű acélsordák zabolátlan száguldozását meg lehessen regulálni. Ma ott tartunk, hogy pontosan meg tudom mondani bármely útszakasz pillanatnyi járműterhelését, a legfejlettebb matematikai algoritmusok kezelik a forgalom szabályozóelemeit, és mégis... csödközel a helyzet!

– Hallgattam a reggeli híreket – közölte Joe –, de nem számoltak be semmilyen különleges eseményről. Sem tömeges ütközés, sem csőtörés nem történt, felüljáró sem szakadt le, tűz sem ütött ki sehol...

– Éppen ez a szörnyű.

A portásnak nem maradt ideje eltöprengeni szavainak értelmén, mert Williams fedezett valamit, és kíméletlenül, ahogy mindig is cselekedett, lecsapott a hiányosságra.

– Egy kulcs hiányzik!

Joe a hatalmas falitábla irányába fordította tányérsapkás fejét. A szögeken katonás rendben lógtak a dolgozószobák kulcsai. Mindegyiken jókora műanyag biléta, részlegenként más és más színű, gondosan kifelé fordított felirattal. Williams nem engedte a hagyományos biztonsági zárat lecsérélni modern kártyás beléptető-rendszerre. A régi módszernek kétségtelenül voltak előnyei. Most például azonnal látta, mi nincs rendben. A legfelső sor közepe táján (az már a terasz szint, gondolta futólag) egy szög üresen meredezett.

– Ó – mondta Joe megkönnyebbülten –, ez Mr. Casey, az egyik szervezési csoportvezető. Hajnal óta bent van. Jóval ön előtt érkezett, uram.

– Casey? – töprengett félhangosan az elnök. – Csak nem Leslie Casey, akit Lucky Leslie-nek nevez mindenki? Szerencsés Leslie?

– Pontosan ő az, uram. Arra hivatkozott, nagyon sok a munkája. Baj talán, hogy beengedtem?

– Dehogy, Joe. Hagyni kell mindenkit annyit dolgozni, amennyit csak bír!

A portás vele nevetett.

– Meg aztán – tette hozzá Williams megfontolt lassúsággal –, úgyis beszélni akartam ezzel a Casey-vel. Éppen kapóra jön az alkalom.

Megigazította kabátját, melyet hanyagul vállára vetett, amikor a garázsszinten kiszállva (most még üres, de micsoda zsúfoltság lesz ott percekben belül, ha beállnak az alkalmazottak gépkocsijai) a sofőrtjére hagyta a Limuzint. Rogyadozó, öreges léptekkel indult át a METOC székház márványcsarnokán a liftek felé. Élete delén alapította ezt a társaságot, és az évtizedek során sikerült nemcsak felfuttatnia, hanem magas kapcsolatai révén kötött szerződésekkel stabilizálnia is helyzetét. Nyolcvanéves elmúlt, s eddig soha nem kellett aggódnia cége jövője miatt. Most azonban viharfellegek gyülekeztek, noha ennek nyilvánvaló jele egyelőre nem mutatkozott. Még nem. Williams azonban olyan információk birtokába jutott, melyek nagyban növelték aggodalmát. Minden erejével azon volt, hogy elejét vegye a közelgő vésznek.

Leslie Casey, tűnődött magában, míg a felvonó a magasba suhant vele. Már kora reggel dolgozik. Agilis, energikus ember. Bizonyára tehetséges is, ha fiatalon vezetői megbízatást kapott. És szerencsés. Ízlelgette a szót, mely édes volt, mint a csokoládé. Szerencsés. Hosszú élete során Williams megtanulta becsülni a szerencsét. Tudta róla, hogy szeszélyes madár, mely csak ritkán röppen az ember ölébe. Hogy valakire többször is odaszálljon, szinte hihetetlen. Nagyon-nagyon valószínűtlen. Már-már a lehetlennel határos...

A METOC hétezernél több dolgozóját nem ismerhette személyesen, még az alsóbb szintű vezetőket sem, akik közé Casey is tartozott. De a keringő pletykák miatt személye már korábban felkeltette érdeklődését. Rémlott neki a minden tekintetben átlagosnak mondható, nő, gyermekes, nem túl magas termetű, hétköznapi arcú fiatalember.

Egy perc múltán ez az emlékeiben élő, jellegtelen arc tekintett vissza rá nyugodtan, a meglepetés jele nélkül, már-már óvatosan, amikor rányitott irodájában. Williams most megfigyelte azt is, milyen élénk, okos a tekintete, amint felpillantott az íróasztalát elborító városi térképekből.

– Min dolgozik ilyen korán, Mr. Casey? Szólíthatom Leslie-nek?

– Megtisztel vele, uram. A 177-es körzet forgalmi rendjének rehabilitációjával kell elkészülnöm a héten. Van egy elképzelésem, ami javítana valamelyest a helyzeten, de ehhez egyeztetnem kell a szomszédos körzetekkel is, valamint a főközlekedési gerinc által érintett egyéb körzetekkel, elsősorban az...

– Kevés a munkaidő?

– Azt felemészti a saját munkám.

– Nem értem.

– A 177-es körzettel eredetileg Ted Buckham kollégám foglalkozott, aki képtelen volt reggelente keresztül verekedni magát ezen a városi dzsungelen, majd este újra, hogy hazajusson a családjához. Inkább felmondott, vidéken keresett állást. Rám ma-

radtak a körzet tervei.

– Nem vettek fel új embert?

– De igen. Csakhogy két-három hónap, míg betanul annyira, hogy önálló munkát lehessen rábízni. Mint említettem, ezzel a tervvel a héten el kell készülnünk. Szorít a határidő.

– Értem. Akkor hát a legrosszabbkor zavarom. Tudja be egy öregember szeszélyének, aki sosem lehet biztos benne, megéri-e a másnapot, de engem éppen most nem hagy nyugodni a kíváncsiság a személye felől.

Casey sóhajtva dőlt hátra székében.

– Mi érdekli, uram?

– A története. Vagy inkább a sorsa, amivel a neve mellé ragasztott jelzöt kiértemelte.

– A szerencsémre kíváncsi?

A cégtulajdonos némán bólintott, és szemközt helyet foglalt.

– Nem annyira izgalmas – szabódott Leslie Casey. – Mindössze néhány alkalomról van szó.

– Elég érdekes lehet – felelte a másik –, ha annyi ember fantáziáját megmozgatta. Lottózni próbált? Vagy rulettezni?

– Sosem jártam kaszinóba, és a lottón se nyertem soha. Nem ilyen jellegű szerencse ért engem.

Williams kezébe támasztotta állát.

– Hogy történt az első eset? Érdeklődve hallgatom.

Casey szabódott, és az elnöknek úgy tűnt, nem akaródzik beszélnie. Végül mégis belefogott. Beszédén érződött, hogy nem először mondja el a történeteket. A mondatok folyékonyan gördültek ajkáról, egy pillanatig sem keresgélte a szavakat.

– Bob kisfiammal történt néhány évvel ezelőtt. Akkor volt hatéves. Asztmát állapítottak meg nála. Vettünk egy kis erdei házat fent, a hegyekben. Fenyveserdő, forrás táplálta, tiszta vízű hegyi tavacska, mit ne mondjak, gyönyörű környék. Egyhetes nyaralást terveztünk az iskolai szünet idejére. Amint megérkeztünk, a kölyök mindjárt rohangálni kezdett, be az erdőbe, ki az erdőből. Párommal a kocsit raktuk ki, a felszerelést, mindazt a kacatot, amit egy kiruccanásakor magukkal cipelnek az emberek. Mikor elkészültünk, körülnéztünk, de a srác addigra eltűnt. Kiabáltunk, szólógtattuk, ám csak nem került elő, nem is válaszolt. Attól tartottunk, baj érhetne, ezért utána mentünk az erdőbe, kerestük mindenfelé, de sehol nem leltük. Mintha a föld nyelte volna el. Sajnos, a mobil telefonja se volt nála, azt megtaláltuk a táskájában, amit a kocsiban hagyott.

– Mit tettek ezután?

– Néhány órai hiábavaló keresgélés után, mikor már délutánra fordult az idő, és félő volt, hogy ránk sötétedik, riadóztattuk a hegyi mentőket. Hamarosan meg is jelent egy helikopter hangszóróval, és a helyszínre érkezett egy mentőalakulat is. Egész éjszaka kutattak velünk együtt, a helikopter sem szállt le, hallottuk a hangszóró hangját, amint nevéen szólították Bobot, adjon valamilyen jelzést, lobogtasson világos tárgyat, a pólóját vagy bármit, vagy legalább a karjával integessen. A reflektorok fénycsóvái ide-oda röpködtek a magasból órákon keresztül. Ketten a tó környékét fésülték át. Minden hiába volt.

– És másnap?

– Másnap újabb csapat érkezett, de a régiek se pihentek le. A világosban újult

erővel indult meg a keresés. Búvárok is érkeztek, akik több ízben lemerültek a tóban. Rettegtünk, hogy egyszer azzal bukkannak fel, Bob testét megtalálták odalent, de nem így történt. A második nap is eredménytelenül telt el. Feleségemet akkor levitték a kórházba, mert halálosan kimerült már a fáradságtól és az idegességtől. Újabb erők érkeztek, rendőrök, katonák, akik tovább kutattak a második éjszakán is. Ekkor én is lefeküdtem, különben nem bírtam volna tovább. Aludtam is valamennyit, ha nem is jól.

Leslie Casey nagyot sóhajtott az emlékek hatására. Williams jól ismerte a történet végét, de nem szólt semmit. Hagyta, hogy Casey fejezze be.

– Reggel felébredek, és mit látok? Bob ott alszik az ágyán édesdeden, mintha mi sem történt volna.

Egy újságban, amit Williams is olvasott, pontosan rekonstruálták azt a pillanatot, amikor apja rábukkant Bobra. A fiú csukott szemmel, mereven feküdt a hátán, két karját mellkasán szorosan összefonta. Az idős férfi emlékezett erre a képre.

– Persze rögtön felráztam, és magyarázatot követeltem – folytatta Leslie.

– S mi volt az?

Casey széttárta karját.

– Nincs magyarázat. Bob nem emlékezett semmire. Az égvilágon semmire, ami vele történt az elmúlt két napon. Egyébként jó állapotban volt. Kicsit lefogyott, és nagyon megéhezett, de reggeli után teljesen helyrejött. Az orvos azt mondta, részleges amnézia. Előfordul ilyesmi. Jó esetben kinövi magától.

Az idős ember szűkre húzott szemmel nézte. Sokkal jobban felkészült erre a beszélgetésre, mintsem Casey gondolta volna.

– Ez az ön magyarázata is? – sújtott pillantásával a szemben ülő, fiatal férfira.

– Mire gondol? – nézett amaz farkasszemet vele.

– Úgy hírlík – kezdte Williams, lassan felfedve első ütőkártyáját –, hogy a környéken azokban a napokban többen is UFO-t észleltek.

– Maga hitelt ad az ilyesminek?

– Nem ez számít. Érdekes az egybeesés az UFO megjelenése és az eltűnési eset között. Remélem, ezt elismeri.

– Persze, feltéve, hogy a csészealj valóban létezett.

– Feltéve?

Megint farkasszemet néztek, majd Casey elfordult, és kibámult az ablakon a kinti homályba. A nap elé sűrű füstfüggöny emelkedett gomolyogva. A teraszra, mely széles körgalléréként díszítette az épületet, már évek óta nem lehetett kimenni. Az ajtókat és ablakokat hermetikusan lezárták. Azelőtt minden évszakban kijártak oda. Tavasztól élvezték a napsütést, télen a havat taposták itt fent, a magasban, mintha hegycsúcson lennének, ahol csak a szél süvítése hallatszik, és a felhők a közelben lebegnek. De mindennek rég vége. Emlékezetében élt Irene mosolya ott kint, a teraszon ülve, egy igazi tavaszi reggelen, kávécsészéjével játszadozva. Ő ment el közülük elsőnek innét. Vagy Kathy ruhájának lobogó repkedése, amint egészen a korlátig merészkedtek, és lebámultak a mélybe. Kathy akkor hagyta el őket, mikor lezárták a teraszt. Véletlen egybeesés? És most Teddy sincs itt többé, a jó barát, akire mindig számítani lehetett. Vége mindennek az átkozott, egyre növekvő forgalom miatt, a benzin- és olajzabáló szörnyek féktelen szaporodása miatt, melyek eltorlaszolják az utakat, és gyilkos lehetünk megmérgezik az életet minden zugban. Meneküljön el ő is előlük? Mit remélhet? A helyzet napról napra rosszabbodik.

– Térjünk rá a következő történetre.

Casey elfintorodott.

– Az valójában nem olyan különleges eset. Éppen csak jókor betegedtem meg.

– Elkezdené előlről?

– A World Trade Center – mondta Casey nyomatékkal. – Azon a bizonyos napon.

– Úgy érti... az utolsón?

A fiatal férfi bólintott.

– Mi köze volt ahhoz, ami azon a napon történt?

– Akkori munkahelyem a 87. emeleten volt a Déli Toronyban.

Williams gondolkozott keveset, és összeállt a kép.

– Azt mondják, a huszadik emelet fölött senki sem maradt életben. Azt állítja, hogy maga aznap bent sem tartózkodott?

– Pontosan. Valóban szerencsés voltam, az életemet köszönhetem annak a futó rosszullétnak, ami aznap reggel elfogott, és arra készítetett, hogy ágyban maradjak, de nem abban, hogy sikerült volna kijutnom a lángoló, összeomló épület magasan fekvő irodájából, ahogy sokan állítják.

Williams ismét elgondolkodott. Sok tanúvallomást átolvastatott és sok felvételt átnézetett a beszélgetés előtt, míg megtalálták számára, amit keresett. Az áldozatok listájának pontosítása érdekében kihallgattak minden túlélőt arról, hogy kik lehetnek az épületben, kit láttak megérkezni, kinek volt tárgyalása aznap stb. Többben, akik ismerték Casey-t, állították, hogy a repülőgépes merénylet reggelén látták bemenni a kapun. És akadt néhány videokazetta. Ezek egyikén minden kétséget kizáróan Leslie Casey lép a Déli Torony 3-as számú gyorsfelvonójához. Az ajtó kitárul, majd becsukódik mögötte. A felvétel 8 óra 12 perckor készült, a torony húsz perccel később omlott össze.

Lehetséges, hogy valamiért kiszállt az alsó emeletek egyikén, töprengett Williams. Nem, nem lehet, igazította ki magát. Emlékezetébe idézte azt a felvételt, mely a magasból kiugró, zuhanó embereket filmezte. Néhány kockája kinagyítva érdekes képet mutatott. Az irodaház egyik ablakában (utánaszámolt, éppen 87. emeleti ablak volt) egy alak látszott nem túl tisztán, aki akár Casey is lehetett. S míg a többiek fejvesztve menekültek, ez az alak nyugodtan állt, karba tett kézzel. Mintha sztoikus nyugalommal várná az elkerülhetetlent. De csak egy darabig, mert a következő kockákon már... És mindehhez ott van még az információ, miszerint...

– A harmadik eset...

– Köszönöm, ne fáradjon, Leslie – vágott a szavába –, nem kívánom tovább arra pazarolni az időmet, hogy meghallgassam a sztorijait, miként menekült meg zuhanó repülőgépből, túszejtők fogságából, árvíz sodorta autóból.

– De hiszen ön kérte, hogy...

– Azt reméltem, az igazat hallhatom öntől.

– Mi a kifogása, uram?

– Az, hogy nekem is a sajtó számára kiagyalt dajkameséjét tálalja fel.

– Na de...

Az öregember hangja csattant, mint az ostor.

– Elég! Elég legyen ebből, Leslie.

Elhallgatott, mellkasa zihált. Várt, hogy lecsillapodjon kissé. Casey magába roskadva ült a helyén, nem mert megszólalni. Williams nehézkesen felkelt, és a telefonhoz botorkált. Nehezeére esett a járás. Hiába, nem vagyok már húszéves, állapította

meg kesernyésen.

– Recepció – hallotta Joe hangját.

– Itt Williams. Mr. Casey irodájában tartózkodom. Kérek két jó erős feketét. De jó erős legyen!

– Úgy érte, uram, hogy... igenis, máris intézkedem.

Okos gyerek ez a Joe, gondolta Williams. Kapcsol, amikor szükséges. Casey felé fordulva folytatta:

– Majd én elmondom, mit titkol mindenki elől. A fiú, Bob... nem az első, és nem is az utolsó ember, akit fedélzetére vett egy repülő csészealj. Csakhogy a srác nem várta meg, amíg önszántukból szépen hazaeresztik, hanem megszökött.

– Örültség!

– Valóban?

– Úgy meséli ezt a képtelenséget – tiltakozott Leslie Casey –, mintha ott lett volna. Honnan veszi, hogy így történt?

– Szerintem logikus magyarázat. Az adott körülmények között az egyetlen logikus magyarázat.

– Ugyan! Bob amnéziába esett, eltévedt az erdőben, és két nap múlva, mikor az emlékezete kitisztult, hazajött. Ennyi az egész.

– Akkor miért nem emlékszik, hogyan került haza?

Casey erre nem tudott mit felelni.

– Maradjunk csak az én verziómnál. Tehát Bobot elrabolta egy UFO. Mikor már bent volt a jármű belsejében, megfigyelhette, hogyan mozognak az ufonauták. Hogyan hagyják el az úrhajót, és hogyan kerülnek vissza oda. Ehhez valamilyen különleges eszközt használtak. Nevezhetném járműnek is, hiszen helyváltoztatásra szolgál, de érzésem szerint nem nagyobb egy aktatáskánál. Talán akkora, mint egy mobil telefon. Teleportáló készülék. Kényelmesen zsebrevágható. Vagy még kisebb.

– Mit akar ezzel mondani?

– Szerintem a maga fia megszerzett egy teleportáló készüléket, és annak segítségével szökött meg.

– Nem állíthatja komolyan!

– Miért ne? A fiút egy percig felügyelet nélkül hagyták. Az egyik ufonauta lerakta a készülékét. A kezelése nyilván egyszerű, és Bob látta, hogyan csinálják. Odaszaladt, felkapta az apró eszközt, és máris ott találta magát, ahol lenni akart.

Casey hallgatott.

– Az eszközt akarom – jelentette ki Williams keményen. – A teleportáló készüléket. Csönd telepedett a szobára.

– Most! Azonnal!

– Hogyan tudnám meggyőzni...

– A készüléket!

Casey nem mozdult. Williams körülnézett az irodában.

– Hol a kabátja?

– Elmegyünk valahová?

– Azt kérdeztem, hol a kabátja.

– A... a kocsimban hagytam.

– Lent a parkolóban?

– I... igen.

– Nincs ott semmiféle autó. Most érkeztem, észrevettem volna. Hogy jött be kabát és autó nélkül, amikor mozdulni sem lehet az utakon?

– Úgy, hogy...

– Ügyetlenül hazudik, Leslie. Adja fel végre! Tudom, hogy magánál van. Magánál kell lennie. Ahogy azon a napon is a zsebében volt, ott a World Trade Centerben. Másként maga sem jutott volna ki abból a lángoló pokolból.

Williams diadalittasan nézte, mint hajtja le Casey a fejét, és temeti arcát tenyerébe.

– Hogyan jött rá? – suttogta kétségbeesetten maga elé.

Az öregember csöndesen mesélte:

– Nekem, a METOC első emberének törődnöm kell a közlekedés jövőjével. Van-
nak bizalmas embereim a Szabadalmi Hivatalnál, akik rögtön jelzik, ha érdeklődésem-
re számot tartó találmányt nyújtanak be. Így értesültem a maga hipertéri szerkentyűjé-
ről, amit a fizikus és mérnök barátaival együtt szabadalmaztatni kívánt. Úgy látszik,
nem volt nehéz megfejteni a titkát.

– Három évünkbe telt – suttogta Casey rekedten. – Éjt nappallá téve dolgoztunk,
hogy mentőkötelet dobhassunk az emberiségnek.

Az öreg nem törődött a közbeszólással, tán meg sem hallotta.

– Az én dolgom a METOC jövőjével törődni – nyilatkozta ki. – Maga és a barátai
biztosan nem gondoltak rá, mit jelentene cégünk számára, ha elterjedne a kis találmá-
nyuk. Megmondom. A városi közlekedés mint olyan, egyszerűen megszűnne. Érti?
Meg-szűn-ne! A METOC számára ez a véget jelentené. Kinek kellene forgalomszer-
vezés, ha nincs forgalom? Ha a maguk szerkentyűje mindent lebonyolít a hipertéren át...

Casey lassan felemelte a fejét.

– És a városlakók? Azok milliói, akiknek nincs módjuk elmenekülni ebből a bűz-
zel és zajjal fertőzött világból? Akik minden percben belélegzik a maga forgalmának
végtermékét? Azért jöttem dolgozni éppen a maga cégéhez, hogy segítsek a városnak
elviselni a terhet, amit a napi közlekedés a vállára rak. De be kellett látnom, és vegye
észre végre maga is, hogy a probléma rég túlnőtt rajtunk. Gyerekeink megbetegsze-
nek, nem tudunk levegőt venni, és lassan már közlekedni sem. A helyzet gyökeres
változtatást kíván!

– Azt hiszi, maga zöldfülű, lesz valami a találmányából? Intézkedtem, hogy a
beadvány megfelelő elbírálásban részesüljön. Érti, ugye? Számomra megfelelő elbí-
rálásban!

– Kitésszük az Internetre! – kiáltotta kétségbeesetten Casey.

Ekkor az ajtó kinyílt, mit kinyílt..., kivágódott..., valósággal berobbant, és be-
nyomult rajta két tagbaszakadt, kopasz, fekete egyenruhás biztonsági ember. Két jó
erős fekete, mulatott magában Williams fölényesen. Casey felpattant. Az öregember
egyenesen rámutatott.

– Fogják le ezt az alakot!

A harci lázban égő örök, akik nem tudták, milyen feladat vár rájuk, most meg-
nyugodva, sőt kissé csalódottan látták, hogy aggodalomra semmi ok. Visszatért fölé-
nyes biztonságérzetük. Casey fizikuma nem jelentett számukra veszélyt. Akkor pedig
minek kapkodni?

– Mit követett el a fickó? – kérdezte egyikük komótosan, mintegy nyomozói sze-
repekörben tetszelegve.

Casey derűsen elmosolyodott, és karját mellén összefonva nyugodtan álldogált.

– Cselekedjenek! – ordította Williams kikerekedő szemmel, mert hirtelen megértette, mi készül. És már azt is sejtette, hogy elkéstek. Lépéshátrányuk csekély volt, de behozhatatlan.

– Jöjjön velünk! – lépett a közelebbi ór Casey mellé. Kinyújtott kezével meg akarta ragadni a fiatalember zakóját, ám...

Casey nem volt sehol.

Az előző pillanatban még ott állt.

Aztán eltűnt.

A döbbenettől egyikük sem jutott hirtelenjében szóhoz. Williams is csak tátogott a meglepetéstől, hiába sejtette meg előre. Ugyanaz a testtartás, mint a videofelvételen, ahol ez az alak nyugodtan állt a 87. emeleti ablakban, karba tett kézzel, míg a többiek fejvesztve menekültek. Mintha sztoikus nyugalommal várná az elkerülhetetlent. De csak egy darabig, mert a következő kockákon már... már sehol sem látszott. Eltűnt, éppen csak másodpercekkel előbb, mintsem az összeomló Déli Torony maga alá temethette volna.

Most már bárhol lehet.

Otthon... A Mount Everest tetején... A Marson...

Ahol kedve tartja.

Ekkor Williams megpillantott valami furcsát. Kibámult a teraszra, melynek egykor színes csempeburkolatát régóta ujnyi vastag, puha koromréteg lepte el. A korom sima, egyenletes felületén lábnyomokat pillantott meg. S ahogy tekintetével követte, hirtelen meglátta...

– Ott van – üvöltötte, végig sem gondolva, mit tesz. A zárt üvegtáblákon túl, a terasz szélén álldogált Casey, szája elé tartott zsebkendővel, mint egy kísértet. Alakja el-eltűnedezett a körötte gomolygó füstben.

Gondolkodni senkinek nem maradt ideje. A biztonsági emberek egyszerre kapták elő fegyverüket, célba vették az elmosódó alakot, és mielőtt az elnök visszatarthatta volna őket, tüzelésbe fogtak. Az üvegfal szilánkokra robbant szét a nagyenergiájú lövedékek sorozata nyomán, s a helyiség egyszeriben megtelt a betóduló füsttel.

A biztonságiak kimenekültek. Williams megpróbálta követni őket, de elbotlott, és végigvágódott a padlón. Fuldokló köhögés fogta el.

Amikor meghallotta a felvijjogó vészjelzőket, már tudta, hogy számára ez a vég. A hidraulikus rendszer másodperceken belül automatikusan elszigeteli a sérült épületrészt. Már most sem kapott levegőt. Mire az oxigénfejlesztő működésbe lép, neki késő. Már csak a csoda segíthetne... ám csoda nem történt.

Ha ő meghal, vége a METOC-nak is, gondolta utoljára. És vége a közlekedés megszokott formájának. Valami új, más, egészen más jön majd helyette.

Közlekedni kell.

Már nem láthatta, amint az átlagos, hétköznapi arcú fiatalember a semmiből előtűnve megjelent a szoba közepén, és megszemlélte a látványt. Aztán kiegyenesedett, két karját mellén összefonta, s úgy döntött, ha már ilyen szerencsésen megúsza ezt az újabb kalandot, kiugrik a hegyekbe friss levegőt szívni, kiszellőztetni a tüdejét.

Aztán látogatást tesz a Szabadalmi Hivatalnál.

Még ma.

Mert nincs vesztegetni való idő.